

USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudkyň JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové ve věci

žalobce: **JUDr. E. P.**
zastoupen advokátem JUDr. Radoslavem Dostálem
sídlem Lazaretní 4298/11a, Brno

proti
žalovanému: **Oblastní inspektorát práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj**
sídlem Milady Horákové 1970/3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2014, č. j. 10702/9.30/13/14.3-RZ

takto:

I. Žaloba se odmítá.

II. Žalobci bude do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Krajského soudu v Brně vrácen zaplacený soudní poplatek ve výši 3000 Kč, a to k rukám jeho advokáta JUDr. Radoslava Dostála, sídlem Lazaretní 4298/11a, Brno.

Odůvodnění:

1. Předmětem přezkumu v projednávané věci je posouzení nicotnosti rozhodnutí žalovaného, kterým shledal, že se žalobce při svém podnikání dopustil správního deliktu dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, tím, že umožnil výkon nelegální práce, jak je definována v § 5 písm. e) bod 1 a 2 zákona o zaměstnanosti. Vytýkaného jednání se žalobce dopustil tím, že dne 17. 7. 2012 umožnil 23 fyzickým osobám specifikovaným v rozhodnutí (cizincům vietnamské státní příslušnosti) na pracovišti v areálu společnosti Vodňanská družbež, a. s., na adrese Chrlická 522, Modřice, výkon závislé práce mimo pracovněprávní vztahy a bez povolení k zaměstnání, čímž porušil § 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, a § 89 zákona o zaměstnanosti. Za tento správní delikt byla žalobci uložena pokuta ve výši 7 300 000 Kč.
2. Žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal odvolání, které Státní úřad inspekce práce rozhodnutím ze dne 5. 5. 2014, č. j. 918/1.30/14/14.3, zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Proti rozhodnutí odvolacího orgánu podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který ji rozsudkem ze dne 13. 9. 2016, č. j. 36 Ad

39/2014 – 73, zamítl. Kasační stížnost podanou proti rozsudku krajského soudu zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Ads 272/2016 – 53.

3. Nyní podanou žalobou žalobce napadl rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 15. 1. 2014, č. j. 10702/9.30/13/14.3-RZ, neboť má za to, že vydané rozhodnutí je dle § 77 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, nicotné.
4. Soud se nejprve zabýval tím, zda jsou naplněny podmínky řízení. Podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl (překážka věci rozhodnuté) nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá (překážka litispendence) nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.
5. Zákaz opětovného rozhodování o věci, která již byla rozhodnuta (překážka *rei iudicatae*), je jednou z negativních podmínek řízení, k níž musí správní orgány a soudy přihlížet jako k jiným podmínkám řízení z úřední povinnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2004, č. j. 2 Afs 45/2003 – 118, publ. pod č. 402/2004 Sb. NSS). Nemožnost vést o téže věci řízení současně (litispendence) a znovu rozhodnout o věci již rozhodnuté (res iudicata) jsou základními principy vlastní všem procesním předpisům. Je jimi zajištěn požadavek právní jistoty účastníků řízení, který vyžaduje, aby od jistého okamžiku byl výsledek řízení (a tedy rozhodování o konkrétní věci) fixován a byl v zásadě nezměnitelný. To souvisí i se zásadou *ne bis in idem*, tedy že o jedné věci se zásadně rozhoduje pouze jednou v jediném řízení, která je vyjádřením principu spravedlivého procesu a materiálního právního státu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2011, č. j. 5 As 73/2010 – 71, publ. pod č. 2316/2011 Sb. NSS).
6. Zásadu *rei iudicatae* lze charakterizovat jako „negativní podmínku řízení, spočívající v tom, že jakmile bylo o totožné věci pravomocně rozhodnuto, nemůže být tatáž věc v rozsahu závaznosti výroku rozhodnutí projednávána znovu; totožnost věci je dána stejným předmětem řízení a stejnými účastníky“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2011, č. j. 5 As 73/2010 – 71, publ. Pod č. 2316/2011 Sb. NSS).
7. Soud přiměřeně vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze 17. 1. 2008, č. j. 1 Afs 92/2007 – 39, z něhož vyplývá, že „[p]řekážka litispendence podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je dána také tehdy, pokud žalobce nejprve žalobou napadl rozhodnutí správního orgánu druhého stupně a následně se v pořadí druhou žalobou domáhá vyslovení nicotnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.“ Názor Nejvyššího správního soudu je opodstatněn úvahou o totožnosti věci, kdy obecně platí, že totožnost věci je dána totožností předmětu řízení a totožností účastníků. Pokud jde o totožnost předmětu řízení, Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku připomněl, že pro účely soudního přezkumu správních rozhodnutí jsou rozhodnutí obou stupňů správních orgánů vnímána jako jeden celek; ovšem pouze v případě, kdy správní orgán rozhoduje o odvolání věcně, tedy obě rozhodnutí se týkají věci samé (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 As 63/2011 – 86).
8. Ač tedy správní soudy přezkoumávají a případně ruší především rozhodnutí správního orgánu II. stupně [srov. § 5 a § 65 a § 68 písm. a) s. ř. s.], při posuzování zákonnosti tohoto rozhodnutí přihlížejí i k předchozímu správnímu řízení a rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Jestliže je přezkum rozhodnutí správního orgánu I. stupně součástí předmětu

řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu II. stupně, lze podle soudu uzavřít, že podmínka totožnosti předmětu řízení v případě žaloby podané proti rozhodnutí správního orgánu II. stupně a žaloby podané v téže věci proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně o správním deliktu byla splněna.

9. K podmínce totožnosti účastníků řízení je pak třeba v intencích argumentace Nejvyššího správního soudu uvést, že v řízení o nyní projednávané žalobě proti rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj je pasivně legitimovaným účastníkem správní orgán I. stupně. Naproti tomu v řízení o žalobě projednávané krajským soudem pod sp. zn. 36 Ad 39/2014 proti rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce byl pasivně legitimován správní orgán II. stupně. S ohledem na závěry výše uvedené ohledně rozsahu soudního přezkumu rozhodnutí ve správním soudnictví je zřejmé, že účastenství správního orgánu I. stupně je v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu II. stupně v podstatě konzumováno účastenstvím správního orgánu II. stupně. Proto i podmínku totožnosti účastníků lze v projednávané věci považovat za splněnou.
10. V řízení vedeném u krajského soudu pod sp. zn. 36 Ad 39/2014 napadl žalobce žalobou ze dne 4. 7. 2014 rozhodnutí správního orgánu II. stupně, přičemž tuto žalobu Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 13. 9. 2016, č. j. 36 Ad 39/2014-71, zamítl. Přezkum nyní napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl součástí přezkumu odvolacího rozhodnutí v citované věci. Domáhá-li se žalobce nyní opětovně přezkoumání rozhodnutí správního orgánu, o němž již jednou správní soud pravomocně rozhodl, brání vedení nového řízení překážka věci rozhodnuté.
11. K namítané nicotnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně soud uvádí, že k případné nicotnosti správního rozhodnutí soudy přihlíží z úřední povinnosti. Ani Krajský soud v Brně, ani Nejvyšší správní soud v řízení o žalobě vedeném pod sp. zn. 36 Ad 39/2014 tvrzenou nicotnost správního rozhodnutí neshledaly. Soud odmítá argumentaci žalobce, že takovou vadu soudy nebyly schopny ze správního spisu zjistit. Předložený správní spis obsahuje jak rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak dvě doručenky prokazující doručení tohoto rozhodnutí žalobci. Ostatně žalobci nic nebránilo namítat případnou nicotnost z popsaného důvodu již v průběhu správního řízení, případně ve svém řízení o podané žalobě ve věci sp. zn. 36 Ad 39/2014. Podle závěrů usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010-65, publikovaného pod č. 2837/2013 Sb. NSS, lze nápravu u nicotného rozhodnutí správního orgánu I. stupně učinit již v odvolacím řízení (zejm. body 43 a 44 citovaného usnesení).
12. Nad rámec soud doplňuje, že ani pokud by nebyla dána překážka věci rozhodnuté, podanou žalobu by bylo nutné považovat za opožděnou dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Žaloba byla podána 8. 6. 2017, tj. více než tři roky po nabytí právní moci napadeného rozhodnutí. Podle usnesení č. j. 7 As 100/2010-65 (zejm. bod 48), však je nutné za výsledek vyčerpání řádných opravných prostředků považovat rozhodnutí o odvolání a od okamžiku jeho doručení žalobci odvíjet lhůtu pro podání žaloby dle § 72 odst. 1 s. ř. s. Ve světle závěrů rozšířeného senátu proto neobstojí úvaha žalobce, že mu rozhodnutí správního orgánu I. stupně dosud nebylo doručeno.
13. Soud neprojednával věc samu, proto rozhodl o žalobě bez jednání (§ 49 odst. 1 věta první s. ř. s. *a contrario*). Nezabýval se proto ani věcnými argumenty stran nicotnosti napadeného rozhodnutí obsaženými v žalobě. Jelikož nebyly splněny podmínky řízení [§ 46 odst. 1

písm. a) s. ř. s.] soud nepostupoval soud podle § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť již nyní je zřejmé, že žalobu nebylo možné věcně projednat.

Závěr a náklady řízení

14. Soud tak uzavírá, že ve věci je dána překážka věci rozhodnuté, neboť o věci již jednou rozhodl Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 13. 9. 2016, č. j. 36 Ad 39/2014 – 73, proto soud nyní podanou žalobu podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl.
15. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla žaloba odmítnuta.
16. Výrok o vrácení zaplaceného soudního poplatku má oporu v § 10 odst. 3 *in fine* zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek, byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. května 2019

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu

